27/03/2026

Η πνευματική αναγέννησις της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας – ζωή αφιερωμένη εις διακονίαν, υπακοήν και αποστολικήν συνέχειαν

/ Γνώμες

Ἡ πνευματικὴ ζωή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας ἐγνώρισε, κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ αἰῶνος, εὐλογημένην ἄνθησιν, ὡς κῆπος εὔκαρπος ὃς, ποτιζόμενος ὑπὸ τῶν ζώντων ὑδάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

ἀνεγεννήθη μετὰ δυνάμεως καὶ κάλλους ἀναμιμνῃσκομένου τὰς ἀποστολικὰς ἀνατολὰς τῆς Ἐκκλησίας.

- ***Τοῦ Ἐπισκόπου Πράχοβας Τιμοθέου (Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου)***

Ἡ βαθεῖα αὕτη ἀνακαίνισις συνήφθη μυστικῶς καὶ προνοιακῶς πρὸς τὴν ἔλευσιν τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος Καλπακίδου, ἱεράρχου μετὰ ἐσωτερικῆς συγκροτήσεως πλασθείσης ἐν τῇ πνευματικῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἐπὶ μακρὸν διηκόνησε ὡς συλλειτουργὸς καὶ συνεργὸς τοῦ γνωστοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος τοῦ Β΄ Χρυσοφάκη.

Ἡ ἔλευσίς του εἰς τὴν Βέροιαν δὲν ὑπήρξεν ἁπλῶς διοικητικὴ μεταβολή, ἀλλὰ ἀρχὴ περιόδου καρποφορίας, ἐνισχύσεως καὶ ἀνανεώσεως, καθ’ ἣν τὸ ἀποστολικὸν παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν τῆς Ἐκκλησίας συνήντησαν ἐν ἁρμονίᾳ φωτεινῇ, ὡς «Λειτουργία μετὰ τὴν Λειτουργίαν» ἀδιάκοπος.

Ἡ πόλις τῆς Βεροίας, πόλις–σύμβολον τῆς Ὀρθοδοξίας, φέρουσα μνήμην ἁγίαν σχεδὸν δύο χιλιετηρίδων, παραμένει διὰ σύμπασαν τὴν Ὀρθοδοξίαν τόπος συναντήσεως μετὰ τῶν βημάτων τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ὃς ἐνταῦθα εὐηγγελίσατο καὶ ἐπήνεσε τὴν εὐλάβειαν τῶν πιστῶν. Ἐντεῦθεν, ἐκ τοῦ φυσικοῦ τούτου ἄμβωνος τῆς ἱστορίας, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ἐξακολούθησε τὴν ἱεραποστολικὴν πορείαν αὐτοῦ πρὸς τὰς Ἀθήνας, ἀποπλεύσας ἐκ τοῦ πλησιοχώρου λιμένος Πλαταμῶνος, καταλιπὼν οὐχὶ μόνον ἀναμνήσεις, ἀλλὰ ζῶσαν κοινότητα ἐγκεντρισθεῖσαν εἰς τὸν «Λόγον τῆς Ζωῆς».

Ἡ βαθεῖα αὕτη ἀποστολικὴ κληρονομία δὲν ἔμεινεν ἐντεθαμμένη εἰς σκονώδη χρονικά, ἀλλὰ ἐτιμήθη διὰ βαθείας θεολογικῆς ἐργασίας, ἐκφρασθείσης κυρίως διὰ τῆς ἐτησίας διοργανώσεως τοῦ συνεδρίου τῶν Παυλείων, ὅπου θεολόγοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ παντὸς τοῦ κόσμου ἐμελέτησαν καὶ ἐβάθυναν τὰ νοήματα τῶν Ἐπιστολῶν, ἀνακαλύπτοντες ἐν αὐταῖς φῶς καὶ ἀποκρίσεις διὰ τὰς συγχρόνους ἐποχάς.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἡ πόλις καθίσταται τόπος ὁμολογίας καὶ χαρᾶς, ὅτε αἱ σεμναὶ λιτανεῖαι ἐκκινοῦσιν ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, εὐπρεπισθέντα μετὰ εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἡ ὁδὸς αὕτη, διανυομένη ἐν προσευχῇ καὶ ᾠδῇ, μεταμορφοῖ τὴν πόλιν εἰς ζῶσαν εἰκόνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, μαρτυρίαν ζώσης πιστότητος ἐπαρχίας, ἥτις ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας διατηρεῖ ἀναλλοίωτον τὴν συνείδησιν τῶν ῥιζῶν αὐτῆς.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς πνευματικῆς ἀνανεώσεως καὶ καρποφορίας, ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων περιεβάλλετο ὑπὸ πιστῶν συνεργατῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίθη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δομενίκου Ἀθηναγόρας, εἷς τῶν ἐγγυτάτων μαθητῶν καὶ συλλειτουργῶν αὐτοῦ, οὗ ἡ ζωὴ καὶ ἡ διακονία συμπλέκονται παραδειγματικῶς μετὰ τῆς προσφάτου ἱστορίας τῆς Μητροπόλεως ταύτης.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δομενίκου Ἀθηναγόρας (κατὰ κόσμον Ἀθανάσιος) Μπείρδας, υἱὸς τῶν εὐσεβῶν γονέων Κωνσταντίνου καὶ Θεοδώρας, ἐγεννήθη τὸ 1964 ἐν τῷ εὐλογημένῳ τόπῳ Τσοτυλίῳ Κοζάνης, ἐν χώρῳ ὅπου ἡ πίστις, ὡς ἄσβεστος ἑστία, ἔτρεφεν ἀδιαλείπτως τὰς ψυχὰς καὶ ἐμόρφωνε τὰς συνειδήσεις ἐν πνεύματι ὀρθοδόξου παραδόσεως.

Ἐν κόσμῳ ἁπλότητος καὶ εὐλαβείας ἐτέθησαν τὰ πρῶτα θεμέλια ζωῆς μέλλουσης νὰ ἀφιερωθῇ ὁλοτελῶς εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεία Πρόνοια ὡδήγησε τοὺς πόδας αὐτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, πόλιν ἀποστολικῆς λαμπρότητος, ὅπου διήνυσε τὰ ἔτη τῆς μορφώσεως, τελειώσας τὰς γενικὰς σπουδὰς καὶ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ, μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τῆς γνώσεως, τὴν μυστικὴν κλῆσιν τοῦ θυσιαστηρίου.

Ἐφοίτησεν εἰς τὴν Βιομηχανικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ Τμῆμα Ἐπιστημῶν Διοικήσεως Ἐπιχειρήσεων, ἀποκτήσας ἀκρίβειαν σκέψεως, πειθαρχίαν ὀργανώσεως καὶ αἴσθημα εὐθύνης, ἀρετὰς ἀποβησομένας πολυτίμους εἰς τὰς μελλούσας διακονίας. Ἡ μόρφωσις αὕτη ἐτελειώθη διὰ τῶν θεολογικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκαδημίαν Θεσσαλονίκης, ὅπου τὸ φῶς τῆς θεολογίας ἐβάθυνε τὴν ἔσω κλῆσιν, μεταπλάττον τὴν γνώσιν εἰς διακονίαν.

Ἐκ νεότητος ἤδη, ὅτε ἡ ψυχὴ ἰδιαιτέρως αἰσθητὴ γίνεται εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, προσεκολλήθη πιστῶς εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονα, ὅστις τότε ἦν Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ἡ συνάντησις αὕτη, ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας

διατεταγμένη, ἀπετέλεσεν ἀρχὴν πνευματικοῦ δεσμοῦ ἐδραζομένου ἐπὶ τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς κοινωνίας.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην προσέφερεν τὴν διακονίαν αὐτοῦ ὡς μέλος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Θεσσαλονίκης, πηγῆς χάριτος καὶ τόπου συναντήσεως πιστῶν ἐκ πάσης τῆς ὀρθοδόξου οἰκουμένης. Ἐπιπροσθέτως, ἐνεπλάκη ἐνεργῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανικοῦ Καταφυγίου Νεότητος, στηρίζων μετὰ ἀφοσιώσεως τὴν πνευματικὴν διαμόρφωσιν τῶν νέων γενεῶν καὶ παρέχων καθοδήγησιν εἰς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς πνευματικῆς αὐτῶν πορείας.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, τὸ ἔτος 1994, ἠκολούθησε τὴν κλῆσιν τῆς ὑπακοῆς καὶ συνώδευσε τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα εἰς τὴν Βέροιαν, πόλιν ἡγιασμένην ὑπὸ τῶν βημάτων τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τόπον ὅπου ἡ ἀποστολικὴ μνήμη δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀνάμνησιν, ἀλλὰ ζῶσαν παρουσίαν ἐν πάσῃ προσευχῇ καὶ λατρείᾳ.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχειροτονήθη Διάκονος, καὶ τὸ 1996 ἀνήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, ἀξιωθεὶς συγχρόνως καὶ τοῦ ὀφφικίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ὡς σημείον ἐμπιστοσύνης καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Διωρίσθη Προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Βεροίας, ὅπου διηκόνησε μετὰ πιστότητος καὶ καρδίας φλεγομένης ἀγάπῃ πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἔτος 2000 ἐχειροθετήθη Πνευματικός, γενόμενος καθοδηγητὴς καὶ στήριγμα πλείστων ψυχῶν, ἃς ὡδήγησε μετὰ διακρίσεως καὶ πραότητος πρὸς τὸ φῶς τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μοναχικὴ κλῆσις, ὡς φῶς μυστικὸν ἀδιαλείπτως καιόμενον ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας, κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πρώτων μελῶν τῆς νέας ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ἱδρύματος ἀναγεννηθέντος διὰ τῆς θυσίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκείνων οἳ ἀνέλαβον τὴν ἀποστολὴν ἀποκαταστάσεως τοῦ παλαιοῦ αὐτῆς κάλλους. Ἐκεῖ βιώνει μέχρι σήμερον, συνδυάζων τὴν ἡσυχαστικὴν ἄσκησιν τῆς κελλιώσεως μετὰ τῶν διοικητικῶν εὐθυνῶν, καθιστάμενος αὐτὸς εἰκὼν σταθερότητος μοναχικῆς ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου.

Αἱ διοικητικαὶ καὶ ποιμαντικαὶ αὐτοῦ εὐθύναι ηὐξήθησαν βαθμηδὸν, καθ’ ὅσον ἐμεγαλύνθη ἡ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη. Τὸ 1995 ἐδιορίσθη Ὑπεύθυνος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, διακονία ἐν ᾗ συνήνωσε τὴν ὀργανωτικὴν διάκρισιν μετὰ τῆς ἐλεήμονος ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Τὸ 1996 ἀνεδείχθη Μητροπολιτικὸς

Σύμβουλος, καὶ τὸ 2006 ἐκλήθη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Πρώτου Μητροπολιτικοῦ Συμβούλου.

Ἀπὸ τοῦ 2014 ἀνέλαβε τὴν ὑπακοὴν τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, γενόμενος στενὸς συνεργάτης τοῦ Μητροπολίτου καὶ σταθερὸν στήριγμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην συνέβαλε εἰς τὴν διοργάνωσιν σημαντικῶν πατριαρχικῶν καὶ ἐπισκοπικῶν ἐπισκέψεων, καὶ διεδραμάτισεν καίριον ρόλον εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ γεγονότος ὑψίστης πνευματικῆς σημασίας, ἤτοι τῆς ἐπανακαθιερώσεως τοῦ παλαιοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Βεροίας τὸν Ἰούνιον τοῦ 2016, ἀποδίδων εἰς τοὺς πιστοὺς ἀνακαινισμένον θυσιαστήριον μνήμης καὶ προσευχῆς, σύμβολον τῆς νίκης τῆς πίστεως ἐπὶ τῆς λήθης καὶ τῶν δυσμενῶν καιρῶν.

Παραλλήλως, ἡ διακονία αὐτοῦ ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὸ Προσκυνηματικὸν Κέντρον Παναγίας Σουμελᾶ, τόπον βαθείας σημασίας διὰ τὴν ἐπαρχίαν Βεροίας. Ἀπὸ τοῦ 2001 ὑπήρξεν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ ἀπὸ τοῦ 2007 τακτικὸν μέλος καὶ ἀντιπρόεδρος, συμβάλλων εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης παραδόσεως.

Ὡς μέλος τοῦ Συμβουλίου καὶ, ἀπὸ τοῦ 2013, ὡς Καθηγούμενος τοῦ Ἱεροῦ τούτου Προσκυνήματος, ἐπετήρει τὸν κῆπον τῆς Παναγίας μετὰ σοφίας καὶ ἀγάπης.

Ἐπιπλέον, ἡ συνεχὴς συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν Συνεδρίων «Παυλείων» καὶ εἰς διεθνῆ ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς κατέστησεν αὐτὸν πρεσβευτὴν τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Οὕτως, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐκδηλώσεων «Παυλεία» τὸ 1995, μετέσχε καθ’ ἕκαστον ἔτος εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ Διεθνοῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν λοιπῶν ἐκδηλώσεων ἀφιερωμένων εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἀποτελῶν σταθερὰν καὶ φωτεινὴν παρουσίαν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτιστικὴν ζωὴν τῆς Μητροπόλεως.

Ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, φέρων πανταχοῦ τὴν μαρτυρίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ συμβάλλων, διὰ τῶν μελετῶν καὶ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν θεολογικῶν καὶ πνευματικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων.

Τὸ πλαίσιον ἐν ᾧ ἐμορφώθη ὁ νέος ἱεράρχης εἶναι πλαίσιον ὁλοκληρωτικῆς ἀναγεννήσεως· ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Δοβρᾶ ἀνθεῖ μετὰ πολυαρίθμου

ἀδελφότητος, νέοι ναοὶ ἀνηγέρθησαν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ὁ παλαιὸς Μητροπολιτικὸς Ναός, ποτὲ βεβηλωθεὶς καὶ μετατραπεὶς εἰς τέμενος, λάμπει πάλιν ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ. Ἡ Μητρόπολις κατέστη τόπος προσκυνήματος καὶ συναντήσεως διὰ σύμπασαν τὴν Ὀρθοδοξίαν, χώρος ἐν ᾧ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ ὁρατῶς.

Πλέον τούτου, ὑπὸ τὸ ὠμοφόριον τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος, ἡ ἐπαρχία κατέστη τόπος ἀγάπης καὶ φιλοξενίας πρὸς ἱεράρχας πρεσβυτέρους καὶ δοκιμασθέντας, ὡς ὁ Μητροπολίτης Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ Ἀμβρόσιος Ἱεροσολύμων, οἵτινες εὗρον ἐν Βεροίᾳ οἰκίαν φιλόστοργον καὶ καρδίαν πατρικήν.

Ἡ ἀγάπη τῆς Μητροπόλεως ταύτης ἐξεχύθη καὶ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας, ἥτις ἔζησε τὴν μέριμναν καὶ τὴν ἀδελφικὴν κοινωνίαν τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ· μεταξὺ τῶν σημείων ταύτης τῆς προσεγγίσεως συγκαταλέγεται καὶ ἡ παραγωγὴ ντοκιμανταρικοῦ φιλμ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἅγιον Νεκτάριον τῆς Αἰγίνης, πράξις ἥτις ἐνίσχυσε τοὺς πνευματικοὺς δεσμοὺς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐπισφράγισις τῆς διακονικῆς πορείας τοῦ Πατρὸς Ἀθηναγόρου ἐπραγματοποιήθη τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 2025, ὅτε, κατόπιν προτάσεως τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος καὶ εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἐξελέξατο αὐτὸν Ἐπίσκοπον Βοηθόν, ἀπονείμασα αὐτῷ τὸν ἱστορικὸν τίτλον τῆς Ἐπισκοπῆς Δομενίκου.

Ἡ Ἀρχιερατικὴ Χειροτονία, τελεσθεῖσα τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 2025 εἰς τὸν παλαιὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Βεροίας, ἀπετέλεσε ἐπιστέγασμα ζωῆς βιωθείσης ἐν ὑπακοῇ, ταπεινώσει καὶ ἀφοσιώσει.

Οὕτως, ἡ ζωή καὶ ἡ διακονία αὐτοῦ ἐντάσσονται εἰς τὴν ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς ἀποστολικῆς ταύτης Μητροπόλεως, καθιστάμεναι φῶς ὁδηγητικὸν τῶν ψυχῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μαρτυρία ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποκρίνεται εἰς τὴν θείαν κλῆσιν μετὰ πιστότητος καὶ ἀγάπης, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καὶ καρποφορεῖ, μεταμορφοῦσα τὸν χρόνον εἰς αἰωνιότητα καὶ τὴν διακονίαν εἰς εὐλογίαν διὰ σύμπασαν τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐπισκοποῦντες τὸ παρελθὸν ἐπὶ τοῦ τοπίου τούτου τῆς χάριτος, ἀδυνατεῖ τις νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀόρατον χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἥτις ὑφαίνει ἐκ τῶν εὐθραύστων νημάτων τῶν ἀνθρωπίνων ζωῶν ἔργον ἀνεκλαλήτου καλλονῆς. Ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ

Ἁγίου Παύλου ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Βεροίας μέχρι τὴν χειροτονίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀθηναγόρου, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς χρυσοῦς μίτος διατρέχει τοὺς αἰῶνας· ἡ πιστότης εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ ὑπακοὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ θάρρος τῆς ἀδιαλείπτου διακονίας.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας παραμένει, ἐν φωτὶ τῆς ἱστορίας ταύτης, οὐχὶ ἁπλῶς μία ἐπαρχία μεταξὺ ἄλλων, ἀλλὰ ἄμβων τῆς ὀρθοδόξου οἰκουμένης, τόπος ὅπου τὸ ἀποστολικὸν παρελθὸν οὐδέποτε μετατρέπεται εἰς μουσειακὸν κατάλοιπον, ἀλλὰ παλμὸς ζῶν ἐν τῇ λειτουργικῇ ζωῇ τοῦ παρόντος.

Καὶ ὁ βίος τοῦ νέου Ἐπισκόπου, οἰκοδομηθεὶς λίθον ἐπὶ λίθου ἐπὶ θεμελίου ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, ἐγγράφεται νῦν εἰς τὸ ζῶν μωσαϊκὸν τῆς παραδόσεως ταύτης, ὡς λίθος τίμιος προορισμένος νὰ φωτίζῃ καὶ τὰς μελλούσας γενεάς.

Διότι αὕτη ἐστὶν ἡ μυστικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας· ὅτι πᾶς ὁ ἀποκρινόμενος «ναί» εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ καθίσταται κρίκος τῆς ἀδιακόπου ἁλύσεως ἥτις ἡμᾶς συνδέει πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, πρὸς τοὺς Ἁγίους καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν τὸν Χριστόν — καὶ ἡ ἅλυσις αὕτη, ὅσας καταιγίδας καὶ ἐὰν δεχθῇ, οὐδέποτε θραύεται, διότι συγκρατεῖται οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς χειρὸς Ἐκείνου Ὅστις εἶπεν·

«Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.» (Ματθ. 28, 20)